

MARTINA MIKOVÁ

VOLANIE KRVÍ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0133-2

MARTINA MIKOVÁ

VOLANIE KRVI

Grafická a technická spolupráca: Hrbatá Eva, Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0133-2

*„Venujem svojej fantastickej rodine,
ktorá ma neprestáva inšpirovať
pri písaní a hlavne pamiatke jednej
jej členky, ktorá mi každý deň chýba...“*

(autorka)

Prológ

Čo sa týkalo súrodencov Darxových, bol anjel Azazel obyčajná podrazácka sviňa. Ich matka bola pre neho iba hračkou, na ktorej si vybúril svoj zvrátený zmysel pre humor. Samozrejme, Sofia to odskákala iba smrťou – čo pre sedemstoročnú, životom znudenú sirénu nebol zasa až taký trest. Oveľa horšie dopadli jej deti.

Matka patrila k podmorskému národu, bola „siréna“ a otec... niekto neznámy, ale každopádne smrteľník. Keď Azazel zistil, že deti sa narodili s nohami miesto rybieho chvosta... ten hnusný sadistický bastard sa ani len nerozzúrnil, tak sa tešil na rafinovaný trest.

Azazel, správca mystického sveta, trojčatá nechal vychovať v detskom domove.

Už meno mesta, kde ich umiestnil – Los Angeles – ich mohlo upozorniť, ako si na svojej dôležitosti zakladá a aký obrovský význam má pre neho symbolika.

Vtedy si to ani jeden z nich neuvedomil. Vyrastali síce bez rodičov, ale mali jeden druhého a vytvorili si taký vzťah, aký má iba málo súrodencov.

Keď dospeli a opustili ústav, zostali naďalej spolu. Žili v dome, ktorý si prenajali a všetci si našli prácu v tom istom bare. Aidan pracoval ako barman, Merina ako čašníčka a Cedric so svojou obrovskou a svalnatou postavou už v tom veku robil vyhadzovača.

Celých osem rokov to bol v celku šťastný život. Mali kde bývať, mali čo do úst, prakticky všetok čas trávil spolu a všetkým to náramne vyhovovalo.

Zabudli na toho hajzla Azazela. V noc, keď oslavovali svoje spoločné dvadsiate šieste narodeniny, vážený správca mystického sveta sa obťažoval do ich obývačky a mal tú drzosť, že pri vynášaní rozsudku za niečo, na čom nemali vinu, sa spokojne usmieval.

Ten strašný rozsudok bol koniec. Koniec ich šťastného spoločného života, koniec ich ľudskosti. Ten hajzel dobre vedel, čo robí.

Boli napoly bytosti mystického sveta, napoly smrteľníci.

„Čosi také vlastne vôbec nemá právo na život.“ -

vysvetľoval Azazel s odporným úsmevom, no on vo svojej milosrdnosti – veď je anjel, bytosť lásky a súcitu – ich nechá nažive. Keby ich bol vtedy radšej zabil!

Dal im na výber takým spôsobom, ktorý nejaký výber vlastne vôbec nepripúšťal.

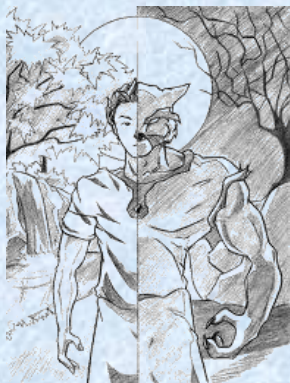
Smrteľnosť, či nesmrteľnosť? Nič polovičaté nemá právo existovať. Ak si vyberú smrteľnosť, potom ich hneď zabije, aby sa utajila existencia ich tieňového sveta.

Trojčatá mali život pred sebou a nikomu sa nechcelo umierať. Zhodli sa teda, že budú patriť do sveta nesmrteľných. Lenže ten potkan Azazel rozhodol, že ako trest za matkin hriech nebudú patriť k jednej rase nesmrteľných, ale k trom, ktoré sa navzájom nenávidia a útočia na seba.

Zničil ich súrodenecké puto, to jediné, čo v živote mali. Keď sa stretnú kedykoľvek okrem noci splnu, budú sa snažiť zabiť jeden druhého. Nedoprial im ani len čas rozlúčiť sa.

Merina sa stala sirénou a stratila sa v mori. Cedric sa zmenil na zúrivého vlkolaka a ušiel do lesov a Aidana ten prašivec Azazel zmenil na upíra...

azazel

Kapitola 1

„Špinavý hajzel! Bastard! Odporný kretén!!!“ - Claire Richardsonová zvierala volant požičaného Volkswagenu celou silou svojich štíhlych prstov s ôsmimi dokonale upravenými nechtami. Dva mala zlomené, nadávala ako vodič kamiónu a vytriešťala oči ako šialenec.

Niežeby pri svojej práci občas nezažila divoké naháňačky ulicami mesta, no vo svojom voľnom čase príkladne dodržiavala všetky pravidlá cestnej premávky. Claire pracovala ako špičková súkromná detektívka a keby ju teraz videl niekto z jej bohatých klientov, asi by si pomyslel, že sa úplne zbláznila. Obyčajne totiž pôsobila celkom inak.

„Sviniar jeden!“ – ul'abila si znova.

„Ako som len mohla byť taká naivná!!!“

Claire by si najradšej dala facku. Za to, čo sa jej stalo, si mohla sama! Keby nebola taká hlúpa hus! Keby sa len držala svojho osvedčeného hesla, že láska je pre bláznov! A predsa bola taká hlúpa, že verila... nie, dúfala, že do jej života vstúpil ten pravý.

Samozrejme, že sa mužom páčila. Ohľadom svojho vzhľadu nemala falošne skromnú mienku. Dobre vedela, že mužov na nej zaujme tvár, postava a tučné bankové konto. Bola nádherná. Mala postavu, za ktorou sa muži otáčajú a ženy blednú od závisti, a tvár ako dokonalá socha, ktorá vôbec nepotrebovala mejkap a tá troška maskary a sivých očných tieňov, ktoré predsa použila, z nej robila neodolateľnú ženu. Mala svetlé, vzadu na krátko ostrihané vlasy, ktoré jej však vpredu siahali až po plecía a aj v najväčšom vetre pôsobili, akoby práve vyšla z kaderníckeho salónu. K tomu jej nechýbal vkus a elegancia, takže jej oblečenie, hoci profesionálne, vždy malo v sebe istú dávku ženskosti. Navyše sa jej darilo všetko, na čo položila ruku.

Bola dostatočne ťižiadostivá, ambiciózna a bystrá, aby si vytýčila cieľ a tvrdo za ním šla. Nikto by v tejto úspešnej detektívke, distingvovanej a elegantnej žene, nehľadal dievčatko z malého mesta uprostred nekonečných hôr. A už vôbec nie toho šialenca, ktorý sa teraz hnal ulicami Los Angeles, pričom takmer zrazil dve staršie panie na prechode pre chodcov a len o vlások minul hydrant na rohu. Pretože Claire Richardsonová bola teraz strapatá, sukňu na smotanovobielom kostýme mala natrhnutú, opäťok jednej z elegantných lodičiek zlomený, jej chladné líca boli teraz farby zrelých rajčín, vždy chladné a pokojné sivé oči dnes hádzali zúrivé blesky a celkovo pôsobila dojmom, akoby bola schopná vraždiť.

„Ten...skurvysyn!“ - krátko zaváhala, kým to slovo vypustila z úst, no napokon sa to stalo.

Ved' ju tu nikto nepočuje, tak čo?! Nahlas sa zasmiala trpkým, ironickým smiechom. Vysmievala sa sama sebe, keď si uvedomila, že sa jej predsa len nedarilo vo všetkom.

Nedarilo sa jej v ľúbostnom živote, napriek tomu, aká bola prekrásna. Obzrel sa za ňou každý jeden muž. Niekedy sa do nej aj beznádejne zamilovali. A občas si myslela, že je zamilovaná tiež. A to bol ten problém. Láska bola iba pre bláznov. Claire taký blázon nebola. Aspoň donedávna nie.

Keď sa Claire podarilo v priebehu hodiny zaplatiť už šiestu pokutu za bezohľadnú jazdu, trošičku vychladla, ale len trošičku. Každopádne to stačilo na to, aby sa v nej prebudila logika a tak vybrala z kabelky mobil a vytočila číslo svojej sestry Denisy. Telefón niekoľko krát zazvonil a potom sa ozval Denisin hlas.

„Prosím?“

„Som na ceste k tebe. Dorazím tak o päť hodín. Zabijem toho bastarda!“ – zvrieskla Claire.

„Dobre.“

Claire bez ďalšieho vysvetľovania zložila. Zlatá Denny, na nič sa nevyptovala. Poznala svoju sestru a vedela, že ak je takáto rozčúlená, zaiste sa stalo čosi vážne.

A keď napriek svojej nechuti k vidieku mierila rovno do Reaganu, čo by kameňom dohodil od ich spoločného rodiska, bude to asi na dlhšiu debatu. Claire ešte pevnejšie zovrela volant a sústredila sa na cestu. Denny vedela, ako veľmi neznáša malé mestečká. V mnohých ohľadoch bola Denisa Creganová pre svoju rodinu požehnaním. Vyšla na terasu svojho malého domu, aby sa poobzerala po tichej ulici a zistila, či jej sestra ešte neprichádza. Za poslednú hodinu to urobila už asi sto krát a každým razom bola nervóznejšia. „Tak kde si, Claire?“ – hundrala si popod nos. Denisa, knihovníčka v miestnej knižnici malého mesta, bola trochu bláznivá matka dvoch detí a manželka vážneho a rozumného mladého muža menom John. Práve preto, aký boli s Johnom rozdielni, tak skvelo spolu vychádzali. Navzájom sa doplňovali, ona sa starala aby bol ich život plný snov, fantázie a zábavy a John sa zasa staral, aby pri všetkom tom snívaní a zabávaní sa bolo v chladničke nejaké jedlo, v aute benzín a účty načas zaplatené.

Čo sa týkalo Claire, už ako malé boli tak veľmi rozdielne, že snád' ani nemohli mať spoločné gény. Kým Denny žila vo svojom vysnívanom svete, Claire študovala a potom tvrdo drela, aby si založila vlastnú detektívnu kanceláriu. Vždy vedela veľmi presne čo chce a vždy za tým šla, až kým to nedosiahla. Pochopila, že najskôr prerazí vo veľkom meste a navždy sa rozlúčila s vidiekom, kde obe vyrastali. Mestský život jej vyhovoval po každej stránke. Denny bola iná. V osemnástich otehotnela a vydala sa za Johna Cregana. O rok prišlo na svet druhé dieťa, manželia splácali úžernícku hypotéku a nikdy nemali dost' peňazí, hoci ich Claire z času na čas podporovala. Tým hlavným rozdielom medzi sestrami však bolo, že Denny nič neľutovala. Netrávila čas rozjímaním o tom, čo mohlo byť, keby bola šla na vysokú a nepripútala sa hneď k deťom a manželovi. To, že bola neustále jednou nohou vo svojom vlastnom vysnívanom svete spôsobilo, že rutinná nuda všedného dňa plynula povedľa nej bez toho, aby ju Denny vôbec zaregistrovala.

Bola so svojim životom výsostne spokojná , a istým pre Claire nepochopiteľným spôsobom aj šťastná. Denny si už dávno uvedomila, že Claire jej vlastne závidí, hoci jej zároveň praje to najlepšie. Ona, krásna, bohatá, úspešná žena, ktorá mala skvelú kariéru, vlastne nikdy nebola celkom spokojná. Ctižiadosť ju poháňala ďalej a ďalej skúšať, kde sú vlastne hranice jej možností. Zatiaľ na nijaké nedorazila. Mala organizačný talent, bola rodený vodca, áno... ale zorganizovať si osobný život sa jej nedarilo a typ vodcovských žien, mužov priam desil. Práve preto, že Denny žila vo výnimočne vydarenom manželstve, mala pochopenie a súcit pre tých ostatných, ktorí to šťastie nemali. Lenže dodnes to vyzeralo tak, že Claire medzi nich nepatrí.

Denny o ňom nevedela mnoho, hoci si so sestrou často volali. Clairin priateľ volal sa Roy. Poznali sa asi dva mesiace a mali spolu niekoľko skvelých rande. Keď Denny naposledy hovorila s Claire, celá nadšená jej opisovala, že Roy na ňu počká u nej doma a pripraví

romantický večer so všetkými otrepanými gýčmi ako sú sviečky, tlmené svetlá, oheň v kozube, tichá hudba a vlastnoručne pripravená večera.

O niekoľko hodín neskôr sa Claire ozvala, očividne nepričetná od zúrivosti, vrieskala do telefónu, že toho bastarda zabije a napokon z nej vypadlo, že je na ceste do Reaganu. Denny sa zbytočne nevyptoala. Poznala si sestru. Oznámila manželovi, že budú mať host'a.

Pri svojej zasnenej povahe by na to neprišla, no John mal toľko praktického a rozumného ducha, že sa rozhodol aj s deťmi ísť na víkend ku svojim rodičom.

Dovtípil sa, že Claire sa potrebuje vyrozprávať a podľa Denniných slov o jej zúrivom výbuchu v telefóne sa dovtípil, že bude lepšie ak jej radšej nijaký chlap nepríde na oči – švagra a trojročného synovca nevnímajúc, hoci inak mali dobrý vzťah a hlavne deti milovali tetušku Claire.

Konečne sa na príjazdovej ceste ozvali pneumatiky, no červený Volkswagen, ktorý Denny nepoznala šiel tak

rýchlo, že protestne skučiace brzdy nezvládli zastaviť pred garážou, ale kolesá vybehli z cesty a zastavili pod oknami do obývačky, pričom povytŕhali ohromné kusy Johnovho pestovaného trávnik.

„Ajajaj!“ – pomyslela si Denny, keď z červeného Volkswagenu vyskočila jej sestra.

Dych vyrážajúca dokonalosť postavy i tváre, no jej zvyčajná distingvovanosť a elegancia boli fuč. Vyzerala, akoby sa vracala z vojnovnej misie. Ako bohyňa skazy. Denny ako správny zbabelec cúvla od vchodových dverí a Claire sa k nim prihnala ako víchrica a rovnako prudko ich aj rozrazila. Zastala na prahu, hľadajúc pohľadom sestru.

„Ahoj, zlatko.“ – pristúpila k nej opatrne Denisa a bozkala ju na líce.

Claire sa neobťažovala odzdraviť, zato vchodové dvere zatvorila s takou razanciou, že len zázrakom sa z nich nevysypala sklenená výplň. Denny si pritom všimla roztrhnutú sukňu a zlomený opäťok. S otvorenými ústami sa spýtala.

„Čo sa ti preboha stalo?!“

Claire zúrivo zagúľala modrými očami.

„Sukňu som si privrela do dverí auta a ten opäťok... no, asi som niekde zakopla, no je príjemnejšie predstavovať si, že som toho kreténa poriadne kopla do...“ – posledné slovo prehltla, očividne sa jej tlačilo na jazyk čosi príliš vulgárne.

Čosi, čo by dáma ako ona ani v súčasnom stave zúrivej nepríčetnosti nevypustila z úst.

Denisa sa rozumne rozhodla prejsť rovno k veci. Pokojne prešla k pohovke a sadla si.

„Tak hovor!“ – vyzvala sestru.

Claire nahnevane pozerala do čoho by kopla, no keď nenašla na podlahe žiadne obvyklé hračky ani časopisy, dala sa zúrivo pochodovať po obývačke. Jej zvyčajne ladný a elegantný krok sa teraz skôr ponášal na pochod vojaka s plnou poľnou.

„Ten sviniar! Vieš, ako som ti o ňom hovorila...“

„Predpokladám, že sa bavíme o Royovi.“ – prehodila Denny a zvedavo sa zavrtila.

Pri jeho mene Claire zaškrípala zubami, no prikývla.

„Hnusný hajzel! Prašivý bastard!“ – povedala zachrípnutým hlasom.

Denny usúdila, že takto si Claire uľavovala celou cestou z Los Angeles.

„Začni pekne od začiatku. Keď som o tom chlapovi naposledy počula, bol to ten najúžasnejší muž na svete a práve ti chystal doma večeru. Čo urobil, naservíroval pokazené jedlo a potom ťa ovracal?“ - Claire nevdojak preletel po peknej tvári úsmev, no hneď sa stratil.

„Nie. Kým som bola v práci, mal urobiť večeru. Nechala som mu kľúče a mal prísť popoludní, aby stihol všetko nachystať.“

„A čo, prišiel neskoro?“ - Claire si sťažka vzdychla a sa porazenecky zosunula na pohovku vedľa sestry.

„Práve naopak. Usudzujem, že musel prísť hneď ráno, len čo som vytiahla päty, inak by nestihol tak dokonale

vybieliť celý dom. Vzal všetko, nábytok, koberce, obrazy, moje šaty, ešte aj rodinné fotky – tie v strieborných rámikoch. Zmizla mi dokonca aj kozmetika, hoci si neviem predstaviť, na čo mu bude môj mejkap a zubná kefka. Dúfam, že si to strčí rovno do... “

– znova sa zarazila.

„A samozrejme, odviezol to všetko mojím autom, takže teraz mám tamten šrot z požičovne.“ – nahnevaným gestom ukázala na Volkswagen.

Claire sa podarilo Denisu dokonale prekvapiť. Že by jej prenikavo bystrá sestra nezavetrila podvodníka na sto kilometrov? To nie je možné! Inak by nemohla byť najvyhl'adávanejšou súkromnou detektívkou v L. A.

„Ty si si ho neprevertila?!“

Claire na ňu zazrela.

„Práveže áno. Ani ťuk. Nijaký záznam, nič. Takže som naletela úplnému amatérovi, ktorý podľa všetkého niečo takého urobil po prvý raz. Preto som taká našťvaná, dofrasa! Veď to ani nebol profík!!! Obabral ma zelenáč!“

„To je na porazenie!“ – rozhodila podráždene rukami a zamlčala fakt, ako veľmi ju ranil, že ju niekto nemôže milovať kvôli nej samej.

Jedni ju chceli dostať do postele, iní ju chceli okradnúť.

Bolo to drsné pripomenutie jej obľúbeného hesla.

Denny si vydýchla, dokonca sa usmiala.

„A to som si myslela, že ťa štvrť zlomené srdce, alebo to, že ti ostali len štyri steny.“

„A strecha. Škridla bola pre toho smrada očividne tvrdý oriešok.“ – Clairine pery zvlnil ironický úsmev. V duchu sa vysmievala sama sebe.

„Hlupaňa! Ako si mu mohla uverit?!“

„Ale všetko ostatné, čo nebolo pribetónované, šlo s ním.“

Tu už Denisa nevydržala a z celého hrdla sa rozosmiala.

Claire sa najskôr zarazila a váhala, či sa nenaštváť, no napokon vzdychla.

„Takže, Denny, mohla by som tu zostať zopár dní? Dom mám plný architektov a nákupcov, ktorý ho majú znova dať do obývatel'ného stavu, aj keď bolo dosť otázne, či